bloc-notes

CHESTIA ZILEI

Conferința turistică a Micii Ințelegeri

De curând s'a încheiat la Belgrad conferința turistică a Micii Ințelegeri. Născută din nevoia legăturilor cât mai strânse dintre cele trei state, această conferință la care România a fost strălucit reprezentată de o delegație în frunte cu d. Sergiu Dimitriu, secretarul general al ministerului de interne, s'a pus pe baze și mai solide în urma consfătuirilor dela Belgrad.

Convinși de importanța turismului și a sportului, reprezentanții statelor Micei Antante au purces la stabilirea unor norme precise de propagandă.

Țara noastră, care posedă o adevărată comoară de frumuseți naturale, a rămas mult timp ascunsă privirilor străinilor Avem plisagii încântătoare, munți semeți, pe care iarna zăpada pare veșnică, iar vara sunt o grădină de verdeață; văi sălbatece spintecate de păraie șușiutoare, păduri de brad; câmpii în care privirile se pierd în infinitul orizontului.

Natura a fost darnică cu noi. Din paleta ei măiastră, a zugrăvit cu o dărnicie de nabab, tot ceeace imaginația cea mai bogată putea visa.

Și totuș străinii ne vizitau rar. Intre o plimbare pe străzile murdare ale Vienei și o serenadă pe canalele infecte ale Veneției, dacă se mai repezeau și în Balcanii noștri.

Dându-și perfect de bine seama că răul poate fi remediat, conducătorii Oficiului de turism au purces la o propagandă din cele mai intense. In afară de captarea atenției străinilor, delegații la conferința turistică a Micei Ințelegeri au hotărât colaborarea între statele lor pe tărâm turistic și sportiv.

Editarea de broșuri, ghiduri, reviste, înființarea pașaportului turistic, expozițiile turistice, colaborarea la marea expoziție din Paris, sunt câteva capitole dintr'un vast program de lucru.

Pe noi, ca sportivi, nu poate decât să ne bucure, constatând odată în plus binefacerile sportului și ale turismului, mai ales când contribuesc la strângerea relațiilor dintre națiuni In afară de aceasta, marea importanță a hotărârilor dela Belgrad din punct de vedere al economiei naționale nu poate scăpa nimeni. Străinii cari ne vizitează lasă în țară bani grei. Ajunge să dăm exemplul Elveției, țara care trăește numai de pe urma turiștilor și a sportivilor.

Iată cum sportul evadează din făgașul strâmt al individualității și devine un instrument de prim ordin, pus în serviciul națiunii întregi.

Noi deabea acuma ne dăm seama de acest lucru, când alții l-au experimentat și verificat cu succes de mult.

Dar, în orice caz, de preferat mai târziu, decât niciodat..

Silviu Herescu

Bob-eurii români

Echipa d-lui sublt. Dănăricu care concurează la campionatele naționale dela Sinaia

Un antrenament... eficace

BRUXELLES, 15 (Corespondență prin avion). — Fiind în trecere prin Paris, am întâlnit întâmplător echipa României de hockey, care jucase în Orașul Lumină un match de hockey, contra echipei Franței.

Foarte mișcat la vederea compatrioților, am și uitat să-i întreb de rezultatul matchului, lucru pe care l-am aflat în urma primului crâmpeiu de discuție:

— Hai noroc băeți! Ce mai faceți?

— Uite, necăjiți, că n'am reușit să învingem echipa Franței.

— Vreți să ne'ntâlnim disearǎ, să mâncăm la grătar?

— Imposibil. După masă plecăm spre Bruxelles să jucăm și acolo un match de hockey.

Cum eram invitat să iau masa la prânz cu Jeff Dickson, care probabil că vroia să mă angajeze șef de presă, mi-am dat «rendez-vous» cu jucătorii de hockey lângă turnul Eiffel, ca fiind cel mai propice punct de întâlnire.

Ne-am îmbarcat într'un tren cu direcția Bruxelles, și după trei ore eram în capitala Belgiei.

Seara, eram și eu printre spectatorii îngrămădiți în arena «Palais des Sports». Majoritatea vorbea limba «bruxelleză». Se citea pe fețele tuturora curiozitatea de a vedea echipa României și dorința de a asista la victoria culorilor naționale.

Mă adresez unui vecin, în limba «bruxelleză».

— La ce oră începe matchul?

— La ora 9 precis.

Cum știam că în Belgia lumea e cu două ore în urmă, dau să plec. Aș fi scăpat desigur matchul, căci uitasem că mi-am potrivit ceasul după cel din gara Bruxelles. Providența a aranjat în așa fel, că în momentul când dădeam să plec, echipa noastră intra pe teren.

I se face o primire călduroasă. Nici nu e de mirare, fiindcă matchul avea loc într'o arenă acoperită.

Intră și belgienii.

Un spectator belgian mă întreabă pe mine cine sunt belgienii...

Evident, nu l-am putut lămuri. Din loja alăturată, un domn cu gambetă ne înșiră repede numele jucătorilor. Era notarul din Canada...

Abia atunci ne-am lămurit: «Etoile du Nord» era formată din canadieni.

Deși arena era acoperită, și deci nu avea pe unde să ningă, pe jos era ghiață...

Arbitrul a dezlănțuit focul. Echipa locală e încurajată frenetic. Pentru români, fac și eu «galerie», cât pot.

Eram convins că vom înghiți câteva goaluri în prima repriză, căci un cunoscător de hockey îmi spusese odată că jucători ca canadienii, mai rar. Și totuși la repriză, scorul era alb ca zăpada, iar canadienii albi ca varul.

In pauză, canadienii țin o consfătuire secretă pentru schimbarea... tacticei.

Și 'ntr'adevăr, o schimbă.

La prima ciocnire cu jucătorii noștri, canadienii își dovedesc clasa în hockey; îi scot umărul lui Radian...

Ingrozit, întreb un belgian dacă hockey-ul se joacă pe scoase umerii. Belgianul ridică din umeri...

Eram convins de ce va urma, și mă gândeam să-mi iau picioarele la umeri. Un belgian mă bate însă pe umăr, ca să mă liniștească. Eu însă îl privesc peste umăr cu dispreț, dar rămân, să văd deznodământul.

Ce-i drept, canadienii renunță la scoaterea umerilor, simplificând lucrurile: îi vor scoate pe români pe targă...

Un domn de lângă mine, probabil scos din pepeni, scoate o înjurătură românească, spre bucuria mea care mai aflu un român între spectatori.

In repriza treia, canadienii intră... decişi s'o termine cu ai noștri.

După ce fac câteva cucuie și presară pe drum câteva trupuri românești, bravii cetățeni ai Canadei marchează un goal de toată frumusețea.

Matchul se 'ntrerupe câteva minute, pentruca canadienii să-și ia alte crosse, mult mai groase.

E groasă rău!

Publicul jubilează că românii au soarta... Belgiei.

De șase ori a intrat câte un maxilar în poarta lui Sprencz, și arbitrul confundându-l cu puck-ul, a acordat de tot atâtea ori goal. Avea și dreptate săracul, căci maxilarul era negru depe urma loviturilor.

După match, belgienii, foarte ospitalieri, au oferit românilor câte un «chambre separée» la cel mai mare sanatoriu...

Toți belgienii cred că depe urma acestui joc echipa nu se va resimți la campionatul mondial, întrucât la Bruxelles sunt cei mai vestiți chirurgi...

p. copie conformă

A. Nol

Teatrul și Sportul

„Imi plac toate sporturile și toți jucătorii..." ne-a declarat d. Tănase directorul teatrului Cărăbuș

D-l Tănase — Tănase, cum i se spune scurt și familiar de 20 de ani și de oricine — este cel mai ocupat director de teatru din Capitală.

Deaceia, o convorbire cu d-sa întâmpină cele mai numeroase obstacole.

L-am căutat, întâi, acasă. Evident la telefon.

— Allo, 3.91-19 ?..

— Da.

— Casa Tănase ?..

— Exact.

— D. Tănase este acasă?..

— A plecat chiar acum, la teatru.

Un zbârnăit de telefon.

De astă dată la sucursala bulevardieră a Hawayului.

— Alo, teatrul Vox?..

— Exact.

— D. Tănase este acolo?

— A plecat chiar acum... acasă.

Un nou telefon. Apoi, încă unul.

Și-apoi, o serie nesfârșită de încercări inutile de a-l prinde pe d. Tănase acasă, la teatru, la Sindicatul artiștilor, la Prefectură, la Ministerul educației naționale, iar la teatru, și din nou acasă.

In cursul zilei, directorul Cărăbușului nu poate fi găsit. Este invizibil, ca un final de revistă în săptămâna premierei...

Seara este pe scenă. Joacă «Floarea din Haway». Iar după spectacol, la ora 2 noaptea (escortat de familie), din nou acasă.

S'ar putea spune, deci, că o convorbire cu d. Tănase este imposibilă Afirmațiunea nu este departe de realitate.

Cu oarecare insistență, totuși directorul Cărăbușului poate fi găsit. Unde?.. Pe scenă. Pe scena Cărăbușului...

O convorbire între culise

Fiindcă țineam neapărat să inaugurăm seria acestor anchete cu d. Tănase, am escaldat aseară numeroase și vigilente cordoane de control, și am răsbit pe scena Voxului.

Mașiniști, baletiste, vedete, electricieni, un iureș necontenit de lume grăbită, de șoapte și zâmbete conservate profesional și dincolo de împărăția luminată a scenei. Tot Cărăbușul. O singură absență: Tănase.

Ne-am divulgat nedumerirea, interogând pe regisor :

— Tănase nu joacă?..

— Ba da.

— Unde e?..

— Uite-l colo!...

Intre două baletiste înarmate cu zâmbete roșii de Guerlain (și bonuri de avans), d. Tănase își așteaptă intrarea în scenă.

— Ce faci Mitică?... ne întâmpină directorul Cărăbușului. (pentru d. Tănase toată lumea este simplu și generic, «Mitică»).

Ii divulgăm scopul vizitei.

— Sport?.. Imediat Mitică!..

Furat de un stol de baletiste, dispare subit în lumina scenei. Pe scenă nu-l putem urma. (Se opune textul operetii).

D. C. TANASE

L-am așteptat deci, până la sfârșitul spectacolului, pentru o convorbire scurtă și lămuritoare, dar mai ales simpatică.

Imi plac toate sporturile...

La 2 noaptea, am răzbit — însfârșit — să stăm de vorbă cu directorul Cărăbușului.

Interogatoriul putea, deci, să înceapă.

— Ce sport vă place mai mult?

— Nu am nici-o preferință. Imi plac toate sporturile. Vara sunt nelipsit dela football. Am făcut și o echipă, cu echipament de mare montare», deși nevastă-mea pretinde că de câte ori joacă echipa de football «Cărăbuș» ploua, și nu poate să joace celălalt «Cărăbuș». La box mă duc deasemeni.

— Evident, când nu jucați.

— Ba chiar și când joc!... ripostează zâmbind d. Tănase. Ca să pot prinde matchul Toma Aurel — Decico, de astă vară, am început spectacolul la ora 8 și 45, cu grădina aproape goală. Iarna mă duc la hockey...

— Prin urmare, niciun sport preferit.

D. Tănase confirmă :

— Exact. In schimb, o mare preferință: toate sporturile.

...și toți jucătorii

Prima întrebare din interogatoriul anchetei noastre era terminată.

Am trecut la a doua:

— Care din sportivii români vă place mai mult?

— Toți!... a explodat d. Tănase, mărturisindu-și și în această privință o curioasă preferință de «engros».

— Absolut toți?...

— Mai ales când au matchuri cu străinii, și le câștigă!.. s'a restrâns d. Tănase.

Nu ne mai rămăsese, deci decât o ultimă tentativă:

— Ce sport faceți?..

— Actualmente, vânătoarea. De câteva ori pe săptămână ies pe tăpșanele din jurul Capitalei și mă întorc cu o impozantă recoltă de iepuri...

— ..dela băcănia Dragomir Niculescu!.. intervine d-na Tănase, râzând.

D. Tănase se supără:

— Ia te rog. Gluma e glumă!...

Apoi, își reia declarația:

— Am împușcat și-un urs.

—Asta n'a fost dela Dragomir Niculescu!.. râde d-na Tănase.

D. Tănase nu se mai supără. S'a obișnuit cu intervențiile acestea. Se oprește o clipă, își inventariază amintirile și conchide zâmbind :

— In tinerețe, am făcut toate sporturile. Pe atunci însă, nu fusese importat nici boxul, nici rugbyul. Jucam oina și... armeanul. Dar asta nu mă împiedică să fiu nelipsit — acum — dela toate manifestările de sporturi «recent importate» la noi în țară....

George Fulga

CULISELE

In «Bujoreștii», admirabila comedie a d-lui Caton Teodorian, există un doctor care are o pasiune ciudată. Ține să constate vigoarea tuturor cunoscuților. Și, fiindcă nicăeri un control medical nu este mai facil ca la bae, repetă mereu aceiași invitație:

— Hai la bae!...

Sportul bucureștean are de curând un doctor asemănător. Doctorul Hârdău. Numele — recunoaștem — nu este tocmai poetic. Posesorul său, însă, este o adevărată poemă.

După nume, doctorul Hârdău era predestinat pentru... box. S'a hotărât însă — printr'o flagrantă evadare dela regulile predestinațiunii — pentru football. Și, fiindcă este simpatic, a nimerit la District...

Pe cartea sa de vizită, noul titlu a fost tipărit cu litere impozante: Dr. Virgil Hârdău, medicul Districtului București. *Titlul acesta nu a mărit veniturile doctorului Hârdău. In schimb, pacienții (gratuiți) i s'au înmulțit subit și impresionant.*

Toți oficialii, rudele și prietenii oficialilor, sânt în tratament (pentru anumite maladii)... la doctorul Hârdău.

Afluența aceasta de pacienți nu-l plictisește pe doctorul (pardon) Hârdău. Dimpotrivă. Medicul Districtului București îi primește foarte amabil, le face radiografii (o altă pasiune a sa) și urmărește pe toți footballiștii din Capitală (ca și doctorul din Bujorești) cu o invitație repetată stereotip:

— Poftiți să vă fac o radiografie!...

In felul acesta, tot Districtul București a fost radiografiat. Și cum, de câteva zile, nu se mai ivește nici un client nou (și gratuit), sântem informați că doctorul Hârdău va cere să fie trecut la... Liga de Sud...

Altfel, rămâne fără ocupațiune...

*

In gazetăria sportivă bucureșteană bântue o epidemie ciudată. Un fel de revisto-fobie. Toți confrații sânt în goană sentimentală după «stele» de revistă, de mari sau mici dimensiuni.

O listă a idilelor cari au fost înfiripate, ar constitui un reportaj picant și răsunător.

Din motive ușor de înțeles însă (în nici o legătură cu solidaritatea profesională...) sântem obligați să nu publicăm (deocamdată) această listă.

Putem să furnizăm, în schimb, un alt detaliu, suficient de interesant și de documentat. Din pricina afluenții, Teatrele «Cărăbuș» și «Alhambra» au fost epuizate în câteva zile. Toate «stelele» (trecute, prezente și viitoare), au fost acaparate.

Din această pricină, operațiunile sentimentale ale consraților întârziați, s'au extins la periferie. In special, la Marna.

Ultima cucerire de acest calibru aparține colegului nostru de redacție J. A., care a fost văzut de câteva ori (în tramvai) cu d-ra (permanentă...) Jeana Doljan.

Cum și acest teatru a fost epuizat, d. Gherase St. (un alt coleg monden, de redacție, al cărui nume complet nu-l putem da), sântem informați că și-a fixat câmpul de operațiuni la... Marconi.

— Exact!... ne-a confirmat aseară un oficial, această nouă și sentimentală îndeletnicire a tânărului și sentimentalului nostru coleg. L'am văzut de câteva ori cu... Titi Mihăilescu.

Așa dar, încă o cucerire. Te pui cu presa?...

*

La Buffalo, un campion local, pe nume Jimmy D'Auria, a cucerit un titlu nou de campion cu o performanță realmente senzațională. A mâncat 2 kilometri de spaghetti, în 75 de secunde, devenind campion mondial.

In materie de băut, nu s'a oficializat nici un record.

Aviz oficialilor noștri, recordmani...

*

Cea mai recentă pildă a popularității de care se bucură footballul.

Ora de istorie, în clasa doua a unui liceu din Capitală. Este examinat un fundaș junior al unui club veteran din Capitală.

— Cine a învins pe Filisteni?... hotărăște neatent, profesorul.

Pauză. Apoi, elevul se scuză:

— Mă ertați d-le profesor, dar nu cunosc decât rezultatele din Divizia A!...

Strict autentic, și revelator...

Castor

Dela lume adunate

CUM SE SCRIE ISTORIA

Humi, în ziua când a venit în țară, nu știa o boabă de românească.

Intre venusiști a fost însă dat foarte iute pe brazdă și după ce a învățat întreg repertoriul cuvintelor «delicate», excelentul atacant s'a pus să dea răspunsuri chiar în românește. La început cu greutate, în monosilabe.

Acum, Humi este capabil să-ți înșăilcze chiar o frază. Această posibilitate l-a făcut să joace o farsă unui corespondent al unui ziar atenian.

Era în ziua de 26 Decembrie sau, mai bine zis, în seara acelei zile. Cu un grup de prieteni, Humi aterizase la un bal al comunității elene. După cum era și firesc, conducătorul atacului Venusului a devenit imediat punctul de atracție al balului. Inconjurat de mai mulți admiratori, Humi începu să povestească unele întâmplări din jocurile susținute prin provincie Intrebat de cineva din grup ce intenționează să facă în anul 1937 Humi răspunse:

— Plec în Grecia, imediat după sărbătorile Anului Nou. Mi-e dor de familia mea — i-a spus Humi. în românește.

— Dar când te întorci?

Continuând gluma, Humi adăogă:

— Nu știu.

Printre cei care se găseau în jurul lui, era și corespondentul ziarului atenian «Athletismos tis Ellados».

După o săptămână acest ziar anunță pe prima pagină, însoțit de o fotografie pe două coloane că *«Humi se reîntoarce în Grecia și că va semna pentru «Panathinaikos».*

Așa, se scrie istoria!...

PREMIUL NOBEL LA MATCH

La cel de al doilea match Argentina — Brasilia pentru campionatul Americei de Sud, s'a iscat o bătălie generală între jucători.

După cum se știe, matchul conta pentru finala campionatului cel mai disputat din lume.

Bătaia, începută de argentinieni, s'a generalizat într'o luptă extraordinară ne mai văzută pe un stadion, și care a necesitat aducerea armatei cu gaze lacrimogene.

Cu toate acestea, cei 65.000 de spectatori cari asistau în tribune n'au făcut nici o mișcare la pumnii, picioarele și loviturile beligeranților de pe teren. Și cine credeți că asista, potolit și impasibil la match? Doctorul Carlos Saavedra Lamas, laureal al premiului Nobel pentru pace...

LA TRIUMF...

Scena s'a petrecut în sudul Franței... Un match de football a opus echipa locală unsprezeceluiu unei mici localități vecine. Oaspeții, profitând de greșelile portarului advers, marcau goaluri după goaluri. La al doisprezecelea punct, arbitrul anunță sfârșitul partidei și învinșii, cu capul plecat, se reîntorc la vestiar. Imediat, o duzină de spectatori invadează terenul, precipitându-se spre portarul echipei locale și ridicându-l pe umeri.

Roșu de satisfacție, el protestează:

— Nu, prieteni, vă rog, știu că am salvat echipa mea de dezastru, dar nu merit să fiu adus în triumf la vestiar.

— La vestiar, răspunde unul din purtători? Cine a vorbit de vestiar? La canal te ducem, amice!...

UN INCIDENT INTERESANT

Un incident interesant s'a întâmplat cu escrimeurii unguri. cari au plecat în Egipt. La stația de frontieră a Greciei funcționarii dela vamă le-au sechestrat echipamentul pe motivul că „armele" nu pot fi transportate prin Grecia. I-au asigurat însă că floretele, spadele și săbiile vor fi păstrate la vamă până când sportivii se vor reîntoarce din drumul lor.

Numai cu multă greutate s'a putut aranja chestiunea, astfel că pachetele cu „armele" au fost sigilate și plombate, iar un funcționar de vamă a însoțit echipa maghiară prin Grecia, până la Pireu, când expediția a debarcat.

O FINALA!

Revista „Football" publică sub iscălitura trimisului special la Buenos-Ayres, d. Miquel Baldovin următorul reportaj privitor la finala campionatului Americii de Sud.

*

După o săptămână de repaus în timpul căreia n'au lipsit criticile la adresa selecționerilor și jucătorilor argentinieni — cauza fiind întâlnirea cu Uruguay — a avut loc Sâmbătă 30, matchul Argentina — Brazilia, care credeam că va fi ultimul.

De mai multe zile, pretutindeni se vindeau bilete pentru matchul final. Se făcea coadă. In dimineața întâlnirii în mai multe localuri de pe străzile Mayo și Santa Fé au fost mai multe incidente din cauza speculei biletelor. Poliția a trebuit să intervină pentru a liniști spiritele.

Dela orele 16 mulțimea staționa la porțile stadionului, în care accesul nu era permis decât dela ora 18. La această oră a fost o avalanșă. 70.000 de persoane au putut intra.

Pentru a evita orice surpriză la ora 20 am fost la locul meu. Se juca ca match de deschidere întâlnirea dintre juniorii Racing și San Lorenzo, cari și-au luat-o atâta la inimă, încât în cinci minute înaite de sfârșit s';au luat la bătaie!

Pentru mine, așteptarea n'a fost prea mare, căci eram înconjurat de mai multe argentiniene splendide. La dreapta mea, era o blondă platinată și la stânga „una liuda moroche", o brună splendidă, pur sânge de creolă. Văzând insigna mea de 3 F. A., frumoasa brunetă mi-a vorbit în franțuzește. Ea este doctorească și și-a făcut studiile la Paris! Ea a evocat Parisul și Mortparnassul. Ochii îi străluceau...

Dar iată armata fotografilor cari își fac apariția. Jucătorii nu sunt departe. Intr'adevăr, iată-i! Argentinienii sunt aclamați nebunește. Apoi vin Brazilienii. In fine arbitrul Anibal Tejodo.

Argentinienii au lovitura de începere și se constată imediat că ei combină bine. Brazilienii numai cu greu reușesc să oprească atacurile adversarilor. In minutul 10, Minella passează lui Scopelli, care fără să ezite trage spre poartă. Toată lumea se ridică în picioare. Se strigă: goal!

Incântătoarea mea vecină mi-a stâlcit un picior. Dar mingea a trecut pe lângă bară.

Cu toate că este puțin dur, matchul este foarte plăcut și atinge într'adevăr marele nivel internațional Brazilienii se țin bine, însă argentinienii se întrec pe ei pentru a șterge proasta impresie din matchul cu Uruguay. In minutul 39 Scopelli passează lui Sorcio, care marchează. Dar nu. N'a marcat! Jurandyr, printr'un plongeon magnific salvează un goal absolut imparabil. Imi astup urechile pentru a nu auzi toate țipetele.

După pauză, argentinienii forțează din nou alura. In minutul 3 Cherro passează lui Garcia, care printr'un shoot puternic marchează sub un torent de aplauze nebune. Terenul este invadat. Se urlă de bucurie, oamenii se îmbrățișează și o mulțime de pălării sunt aruncate pe teren. Vecina mea mă sărută de bucurie.

In fine jocul este reluat. Argentinienii sunt sgomotos încurajați. Un nou goal și primesc o nouă sărutare a brunetei!...

Argentina și Brazilia se găsesc la egalitate de puncte și se vor întâlni din nou Luni seara. 65.000 de oameni sunt prezenți. Arbitrul se schimbă. Este de data asta M. Mirobol, căci d. Tejoda s'a recuzat.

După 36 minute de joc frumos, Varallo primește o lovitură de picior de la Affonsinho. Imediat Varolo riposteazǎ. A fost semnalul unui pugilat fără precedent. După câteva minute lucrurile se mai liniștesc și jocul este reluat. Puțin timp după pauză Cherro, împingându-l pe Roberto, acesta îi aplică mai multe lovituri de picior. Scandalul reîncepe, se generalizează, devine o adevărată bătălie. Poliția trebue să intervină. Iși face apariția și o brigadă cu măști de gaze, gata să lanseze bombe lacrimogene.

In repriza doua nu se marchează nimic. Matchul se prelungește. Trei minute după schimbarea terenului De La Mota deschide scorul. După puțin timp tot el marchează al doilea punct, aducând victoria Argentinei.

Partida s'a terminat la ora 1.30 noaptea. Ea începuse la 9.50!!